మొదటి-చూపు

ఓల్గా

నాకు పదుమ్మాడేండ్లు. ఇద్దరన్నలు, ఒక్క అక్క, ఒక్క తమ్ముడు ఉన్నారు. మా అక్క కెన్నేండ్లని మా అమ్మ నెవ్వరన్న అడ్గిర్రనుకో... మా అమ్మ నే నెప్పుడు బుట్టిన్నో యాదికి దెచ్చుకుంటది. మా అన్న దమ్ముల కెన్నేండ్లని అడ్గిన గూడ మా అమ్మ నేనెన్నడు బుట్టిన్నో యాదికి దెచ్చుకుంటది.

ఎందుకంటే నేనెన్నడు బుట్టిన్నో మా అమ్మకె గాదు, మా బస్తీల అందర్కి యాదుంది. ఆ దినం సీటంత బందు వెట్టిర్రు. లొల్లి లొల్లి అయ్యింది.

అవ్వదా మల్ల! ఇందిరమ్మ నెవలో జంపేసిర్రా దినం. బస్సులు, ఆటోలు, యేయి దిర్గుత లేవు. దుక్నంలన్ని బంద్. మా నాయ్న యేడ సిక్కువడిండో దెల్వదు.

ఇగప్పుడు మా అమ్మ మొత్తుకొనుడు షురూ చేయబట్టె. యేందంటె కడ్పులకెల్లి భూమ్మీద వడ్తనని నేను లొల్లి జేసిన్నంట. నా దిక్కెల్లి మా యమ్మ నగుల పాలయ్యిందంట. అమ్మ యేడ్పులు, మొత్తుకోల్లు జూసి యేదయ్యితె గదయ్యితది రిచ్చెక్కమని మా మామ రిచ్చ దెచ్చిండు గని ఆ రిచ్చనే యెక్కలేక అమ్మకి యాష్ట కొచ్చింది.

నల్గురు బట్టి యెట్టనో యెక్కిచ్చిర్రు. సందుల్ల గొందుల్ల తిరుక్కుంట మామ రిచ్చను దాఖానాకి తీస్క బోయిండు. ఆ దినాల ముచ్చటె న్నడొచ్చిన ఇదే మాట-

"ఆ ఇందిరమ్మ స్సావు కెంత నెత్తురు గారిందొ, ఈ ఇందిరమ్మ పుట్కకంత నెత్తురు గారె" అంటాడు మామ.

అనడా మల్ల! ఆ రిచ్చ నంత నెత్తురేనంట మల్ల! పాపం అమ్మ నన్ను గన నీకి శాన కస్టపడ్డది.

"ఇందిరమ్మ పేరు పెట్టుకున్నవు నీ బిడ్డ గూడ ఆ అమ్మ లెక్క సక్కగుంటదె... దాని మొకంల లచ్చిందేవి కల" అని యెప్పుడె వలోకలు నా దిక్కు జూసుకుంట మా అమ్మ తోని అనేటోల్లు.

నాకు మస్తు ఖుషీ గుండెడ్డిగని మా అమ్మ ఆల్లున్నప్పుడు నగి ఆల్లటు పోంగనె

"పాడు కల్లమ్మ! బిడ్డకేమైతదో" ననుకుంట దిష్టి తీసేది. నేను అద్దంల జూసుకుంట నవ్వుకునేది.

అంతట్లనె అమ్మ "నవ్వద్దు. నవ్వద్దు. పైయ్యోడు కల్లల్ల అగ్గి పెట్టుకుంటడు" అంటది.

"పైయ్యోడెవలమ్మా" అని నేనడ్గితె

"పైనుంటడు బహ్మ దేముడు. నువ్ నగితె 'అచ్చు! నువ్వ తవబిడ్డ' అని యేడ్పిస్తడు. గందు గురించి ఎక్వ తక్వ నవ్వొద్దు బిడ్డా ! లే లేసి పంజూడు" అనేది గని.

'ఆ బమ్మకి దమాక్ లేదా' అని సోంచా యించేదాన్ని.

ఆడి పిల్లలు నవ్వితె యెంతందంగ వుంటరు. హు - యే దేవుడో మాయదారి దేవుడు.

మా అక్క బావ సిద్దిపేట్ల వుంటరు. మా పెద్దన్న ,వదినెమ్మలు వేరే పూర్ల వుంటరు. మా చిన్నన్న మెదక్ కంపెన్ల భర్తీ అయ్యిండు. ఇగ మా తమ్మున్ని ఆస్టల్ల జేర్పించినం.

'పురుగులన్నమే' అని వాడెప్పటికి యేడుస్తుండే గని, "యేదో ఒక అన్నం, ఓ నాల్గేండ్లు యెట్లనో కండ్లు మూసుకుంటె నాలుగచ్చరం ముక్కలు నోట్ల పడతైగదా" అంటది అమ్మ.

ఇట్లుంటె మంచిగనె. కాని రోజు లెన్నట్కి మంచిగుండవ్ గదా- మా నాయ్న రిచ్చాని లారీ గుద్దిపాయె. కాలిరిగి నాయ్న మంచంల బడ్డడు. అమ్మ నాలుగిల్లల బాసన్లు దోమొస్తది. మల్ల పండ్లమ్ముడు షురూ జేసింది. పొద్దుందాక పండ్ల బుట్ట లేస్కుని బజార్లంట తిరిగి అమ్మేడిది. నేను పదకొండేడ్లకె పెద్దమన్సి నయిన!

అప్పట్సంది అమ్మ ఒక్క తీర్గ కన్పిస్తలేదు. నీదేం లేద"ని అమ్మే అంటది. గని పరేశానవుతనే వుంటది.

కండ్లు దుడ్సుకుంట, ముక్కు పీల్సుకుంట ఉంటది. ఇందత నాకు భీ ఆదత్ అయిపోయింది.

అమ్మ పొద్దుగాల పొద్దుగాల యిండ్లల్ల పని జెయ్య నీకి వురుకుతది. వస్తనే పండ్ల గంప తీస్తది. మల్లొచ్చి జర్రంత దిని అట్ల అడ్డం వర్గతది. మల్ల లేసి వుర్కిందంటే యే రాత్రో.....వస్తనే నన్ను జూస్తది.

ఆచూపే అదో తీర్గ వుంటది. ఎట్లుంట దంటే యేమో గని అమ్మ బైటి కెల్లినగని ఆమె నన్ను జూస్తనే వున్నట్టుంటది.

ఎందుకట్ల జూస్తదో నాకు సమజయిత లేదు.

నేను భీ పొద్దుగాల్లేస్తే పదుమ్మకేదంక పంజేస్తనే వుంట. ఇంట్ల బాసాన్లు నేనే దోంతా. ఇల్లంత జాడు గొట్టి అన్నం గిట్ల వండుత. నాయన పన్లన్నీ నేనే జూస్త!

ఇన్ని జేసినగనీ... నేనెన్నడన్న దోస్తుల్తో జర్రంత సేపు మాటలు జెప్పుకుందామన్న అమ్మ వద్దంటది. నాయనయితే ఆయన కల్లముందే వుండాలె. లేదంటే కస్సుమంటడు. మంచంల వున్నడు గానీ రోషం తగ్గలే! అమ్మో!

అప్పుడె నవ్వుతది. అప్పుడే గుర్రు మంటది.

"నేనేం జేసిన్నే"అంటె

"నువ్వేం జెయ్యాలె బిడ్డా! నా గాచారం బాగాలే' అంటది.

'ఏమయిందమ్మా"అంటే

"ఏమవుతదోనని పరేశాన్" అంటది.

"పూరా పదుమ్మాడేండ్లు లెవ్వుగని పద్దెన్మిదేండ్ల పోరి లెక్కున్నవ్"అంట గునుస్తది.

అప్పుడంత అమ్మ సూపు నా ఛాతీ దిక్కే వుంటది.

దీన్ల నా తప్పేముంది మల్ల "నీదేం తప్పమ్మ. ఇజయ, రమ షకీల యెన్నడన్న సిన్మకు బోదం అంటరు. నాయనొద్దంటడు. యేదన్న పండుగకు అమ్మ తోనే ఎల్లాలె. అమ్మ తోనే రావాలె. గంతనే.

నా దోస్తు లెప్పుడన్న యింట్ల కొచ్చి మాటలు పెట్టు కుంటే జర్ర సేపు జూసి "అరె యేం లొల్లి జేస్తుర్రే. పోండ్రి. పోండ్రి" అని లొల్లి జేస్తడు నాయన.

"మేం యింగరాం. మా దోస్తానీ గావాల్నంటె నువ్వె మా యిండ్లకు రా" అని బోతరు. అంటరు గని నేను పోను. పోవాల్నని వుంటది గని

పోవద్దంటరు గద! మల్లెప్పుడో ఆల్లే వస్తరు. మల్లి షురూ కత. నాయన అమ్మకి జెప్తడు. అమ్మ నా నెత్తి మీద నాలుగేస్తది. నేనేడుస్త. జర్ర సేపు జూసి

"ఇగసాలు తియ్ యేడ్వు" అంటది అమ్మ.

ఇదేంది. సాలంట సాలు. యేమన్న కొలతనా కిలో ల్లెక్క? నాకింకింత యేడ్పొస్తది.

ఇగప్పుడు అమ్మ "ఊకో బిడ్డా వూకో! నాకు భీ యేడ్వనీకొస్తది. నేనేడుస్తున్ననా! వూకో" అంటది.

నేనాపిన్నా సరే వుంటది. ఎన్నడన్న — కేప్పు

కారం కారం

కథాప్రభ

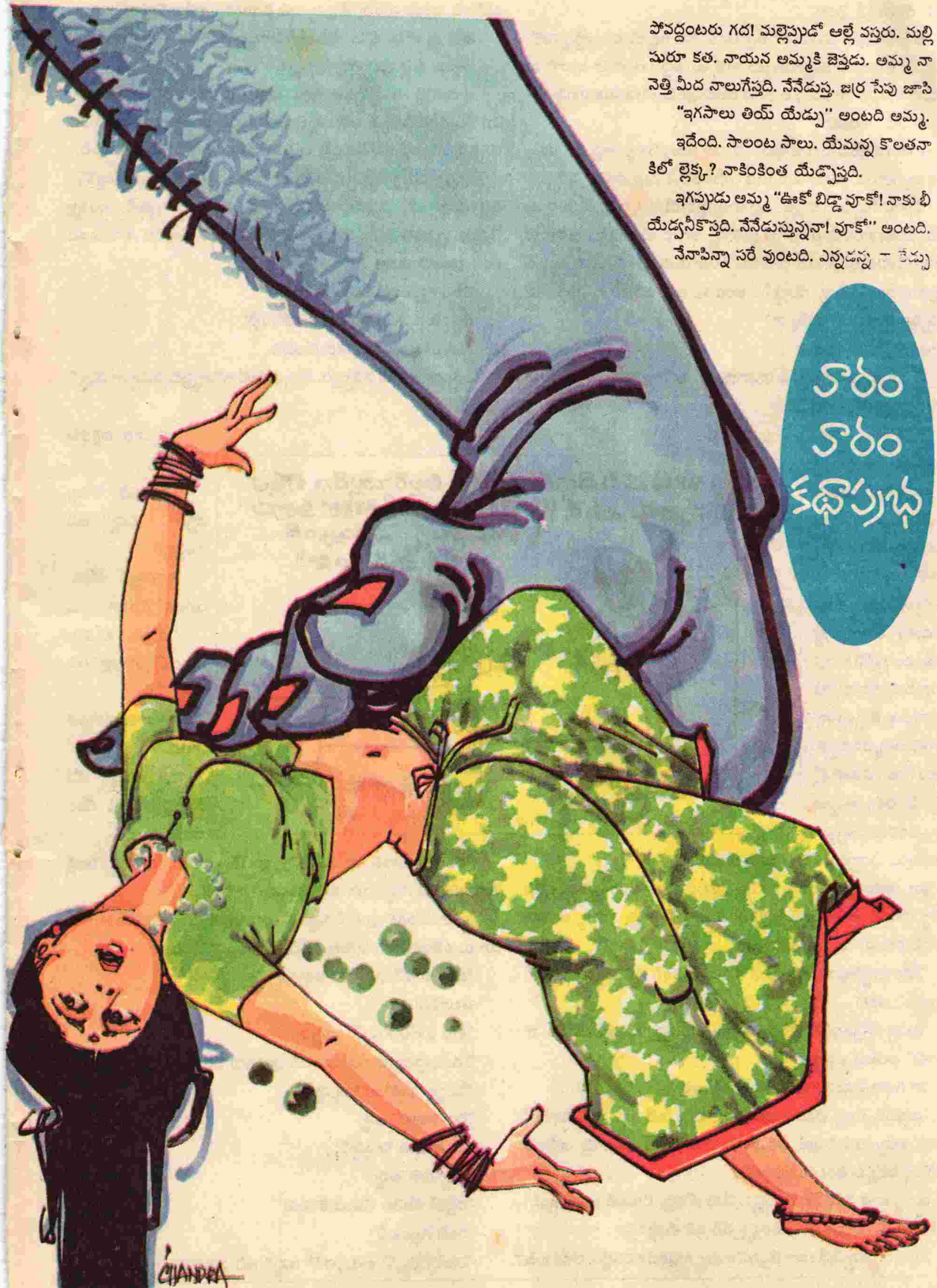

ఆగక యేడుస్తనే వుంట.

"అసేయ్. ఇంగ నేను షురూ జేస్త. అగర్ నేను గిట్ట యేడవ బట్టిన్ననుకో, నువ్వు, మీ అయ్య, నీ అన్నల్దమ్ములు, అక్కలు, బస్తీల అందరూ జావాలె నా యేడుపు ఆపనీకి. నా కడుపుల అంత యేడుపుంది. యేమనుకుంటన్నవో - ఆపు ఓ పోరీ" అంటది.

అంతె. నా యేడుపెటుబోతదో నేను మా అమ్మ దిక్కు జూస్త. మా అమ్మ నా దిక్కు జూస్తది. యేమనుకుంటదో యేందోగని మల్ల దగ్గర్కి దీస్కోని.

"యేంది బిడ్డా పిచ్చి దాన్లెక్క గట్ల జూస్తున్నవ్. యేడుస్తననా? యేమేడ్వను తియ్. యేడువాలంటె ఈ బస్తీల ప్రతొక్క ఆడుది యేడుస్తది. ఆడుదాని కడుపుల పేగులుండవ్. ఆడుదాని కడ్పునిండా యేడుపులే పేగుల్లెక్క సుట్టల్ చుట్టల్ గుంటయ్ బిడ్డా. యేడ్వనీకి అందర్కి అన్ని పరేశాన్ లున్నయ్ గని యేడ్వరు. యెందుకో యెర్కేనా?"

అంతట్లనే మా నాయన

"నీ యవ్వ. షురూ జేసినవ్ రామాయనం. ఆ పొల్ల మొకంజూడు. దాన్ని బుగుల్తో జంపకు" అంటడు.

నేను గాలి పీల్సుకుంట.

నాయనకు మందు తినిపిస్తనే వున్నం. మందుల్దింటె రోగం తక్వ గావాలె గద. గనీ రోగం యెక్వయింది. మల్ల మందులు రోగం ఎక్వ గానికే యిచ్చిర్రేమో. ఇక మా నాయన్ని దవాఖానాకి తీస్కపోయి జేర్పిచ్చినం. లేకుంటె బత్కడన వట్టిరి. నాయనకు దవఖాన్లో పెట్టిర్రని దెల్సి అన్నలు అక్క అందరు వచ్చిర్రు. పోయింద్రు. ఎన్నాల్లుంటరు. కొలువులాయె!

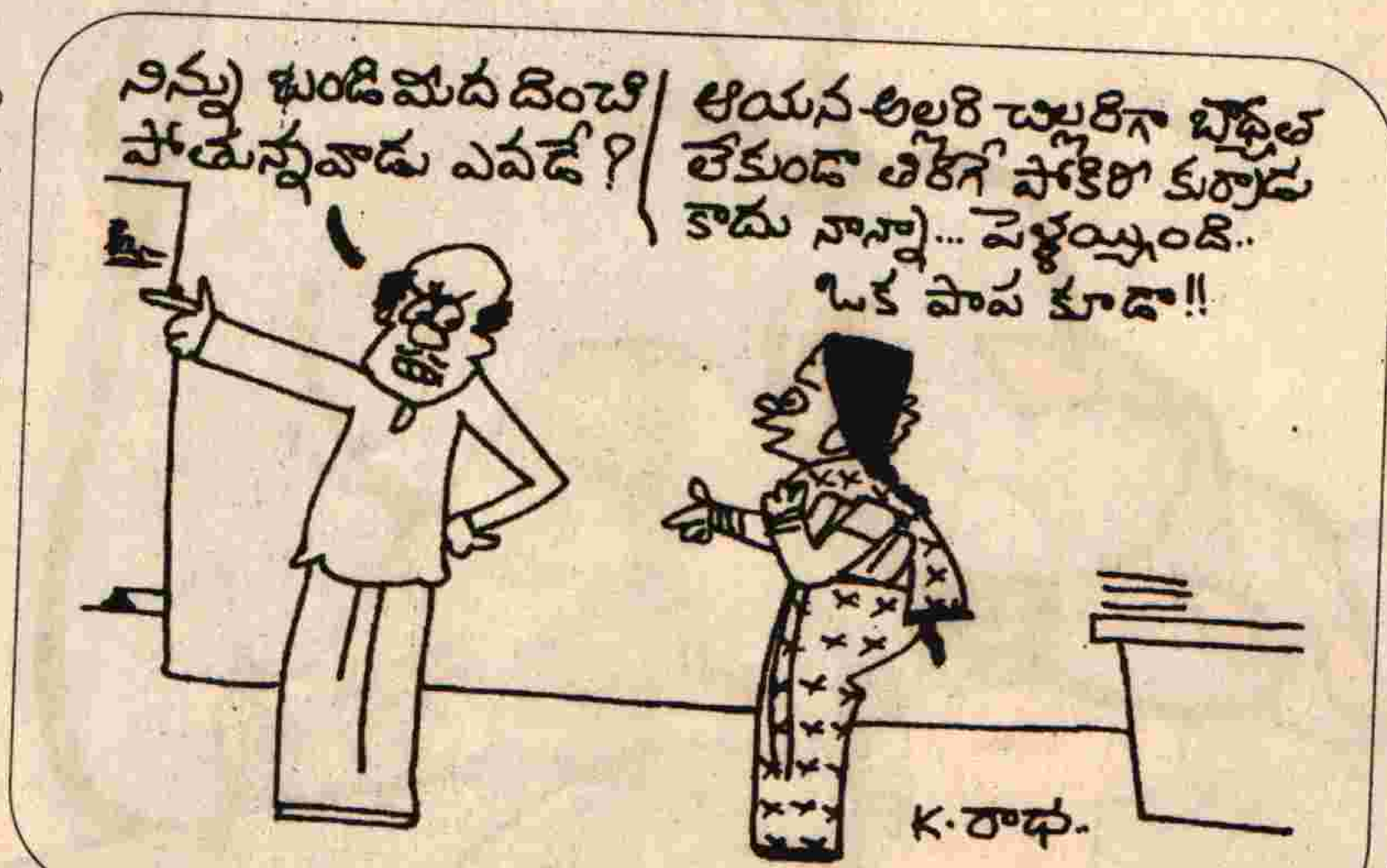

మా నాయన్తాన దవఖాన్ల అమ్మ వుంటది. నేను యింట్ల పన్లన్ని జేసి అమ్మ రాంగనే అన్నం బెట్టి జర్రంత దవఖాన్కి పెట్టిస్త. అమ్మ నాయన గురించి గాక నా గురించి యేడ్వబట్టె.

"నేనేం సిన్నపిల్లనా! పెద్దగయిన గద నా గురించి నువ్వెందుకు బుగుల్ ఎడ్తున్నవ్" అంటె

"నువ్వు సిన్నపిల్లవైతే నేనెందుకు బుగుల్ వడ్త. పెద్దగయినవనే నా పరేశాని" అంటది అమ్మ.

'నా గురించి నువ్వు చింత వడకమ్మా' అంట.

"మంచిది బిడ్డా. నేనేం చింత వడ. నువ్వయితే జర హోషియార్తో నుండు బిడ్డా. ఆడ పిల్లలు అడివులుండాలె, బస్తిల వుండొద్దు. బస్తీలల్ల మొగోల్లు పీక్కోని తింటరు" అంటది.

అమ్మ బాసాన్లు దోమే యిండ్లకు నేను బోవద్ది. లేకుంటె ఆ యిండ్లన్నీ బోతయ్ గద! గందుకని మూడిండ్లల్ల నేనే పని చేయవట్టి.

మా అమ్మ కన్న నేనే బాగా జేస్తనని అమ్మ గార్లంద రనవట్టిరి. నాకు ఖుషీ గనిపించి యింక మంచిగజేస్తున్న. పని జెయ్యడం నాకేం కొత్తనా!

బాసాన్లు తోమి తోమి టీ.వీ. అడ్మెంట్లల్ల జెప్తరే గట్ల తల తల లాడిస్త! బట్టలు మల్లె పువ్వుల్లెక్క వుత్కత.

జాడుగొట్టి తుడ్సిన్నంటె ఇల్లు అద్దమోలె మెరవాలె! ఆ యిండ్లల్ల మొగోల్లుగూడ పీక్కోని తింటున్నట్టె జూడ వట్టిరి. అమ్మ గార్లు నా యెంట తగిలి వుండ బట్టి గని లేకుంటె ఆ మూడిండ్లల నా పని ఖతమయ్యేడిది.

ఇండ్లల్ల పన్లన్నీ జేసొచ్చి మంచిగ తానం జేసి, వుత్కిన బట్టలు గట్టుకొని, నెత్తి దువ్వుకుని, పావుడర్రాసుకోని, కండ్ల క్కాటిక బెట్టుకుని, ఇండ్లల్ల దెచ్చుకున్న బంతి పువ్వో, మందారం పువ్వో బెట్టుకుని, అద్దంల జూసుకుంటె యిగ వుంటది మజా!

చేసిన కష్టమంత చేత్తో తీసేసినట్టే
అద్దంమీద పడిన పవుడరు వూదేసినట్టే!
మనసుకి ఆయిగా సుకం గుంటది.

అప్పుడు మనకిక నవ్వొస్తది. నవ్వుతోపాటే అమ్మొస్తది. నన్ను నా నవ్వుని చూస్తది.

ఒక్కసారి దగ్గరకు తీస్కుని

"సాయిత్రి లెక్కు న్నావ్ బిడ్డా" అని ముద్దిస్తది.

అంతట్లనే యేమ యితదో యేమో

"పాడు లోకం. నిన్నేం జేస్తదో బిడ్డా" అని కల్లల్లో నీల్లు.

ఇగ నాకు నవ్వంత పోతది.

మా అమ్మకి యే దేముడైన కన్పడి యేం గావాలని అడ్గితే-

"దవఖాన నుంచి నా మొగున్ని ఇంటికి బంపాలె. నా బిడ్డ పెండ్లి జెయ్యాలె"అని దప్ప యిగ మరేం అడ్గదు. నాకెరికే!

ఒకనాడు పగటి పూట నేనవ్వందిని బాసాన్లు తోముద మనుకుంటుంటే మా యింటెందురెంగ కమ్రల వుండె రాజయ్య వొచ్చిండు.

"ఒక్క దానివే వున్నావా" అన్నడు.

తలూపిన!

"శాన మంచి గున్నవ్" అన్నడు.

నేను పుట్టినప్పట్నుంది యింటనే వున్నగద! ఏమన్లే!

"సిన్మల్ల ఈరోయిన్లెక్కున్నవ్"

"ఏం గావాలె" అన్న

"మీ నాయన కెట్లున్నది"

"తక్వ గాలె"అన్న

"చస్తడో యేమొ ముండాకొడుకు"

"ఏంది గట్లంటవ్"

"ఏమన్న చస్తడో బత్కుతడో అన్న" అని వురికొచ్చి నా చెయ్యి బట్టు

కున్నడు.

చెయ్యి యిదిలించున్నా. ఆడు నన్ను మీది గ్గుంజుకుని కౌగలించుకున్నడు.

నాకు బయ్యం, రోత బుట్టి లొల్లి బెట్టిన

వాడెట్ల వురికిండంటె-

నా కింక బాగ యేడు పొచ్చింది. యెందుకో తెల్వదు గనీ సెయ్యంత మంటలు. అంతట్లనే చెమటలు.

ఒల్లంత చిత చిత లాడబట్టే-

శాన సేపట్లనే పండుకున్న. ఏం జేస్తున్ననో యేమయితున్నదో తెల్వదు. అమ్మ వచ్చినంక జెప్పాల్నా-

జెప్తే నన్ను కొడ్తదా - నేనేం జేసిన్నా. నేనేం జెయ్యక పోయినా తిడ్తది, కొడ్తది.

నన్నెందుకు తిట్టాలె. వచ్చింది ఆడు గద! యేమన్న జేస్తే అడ్డి జెయ్యాలగని.

జూస్తున్న గద ఆడోల్లనే అంటరు యేది జర్గిన.

చెడ్డంత ఆడోల్లు, మంచంత మొగోల్లు.

దునియనే గట్లుంది.

ఎంత దనుకట్లున్న నో అమ్మ వచ్చింది. నాయనకి తక్వయిత లేదని జర సేపు యేడ్చింది.

ఎప్పట్లెక్క రాంగనే నా దిక్కు చూస్తే నే జెప్పకున్న తెల్సిపోయేదే గని అమ్మ నా దిక్కే జూల్లే-

అప్పట్నంది రోజా తలుపు గొల్లెం పెట్టుకోని యింట్ల బుగుల్తో వుంటున్న. నాల్గయిదు రోజులు జర్గినయ్. ఎవ్వరు రాలే.

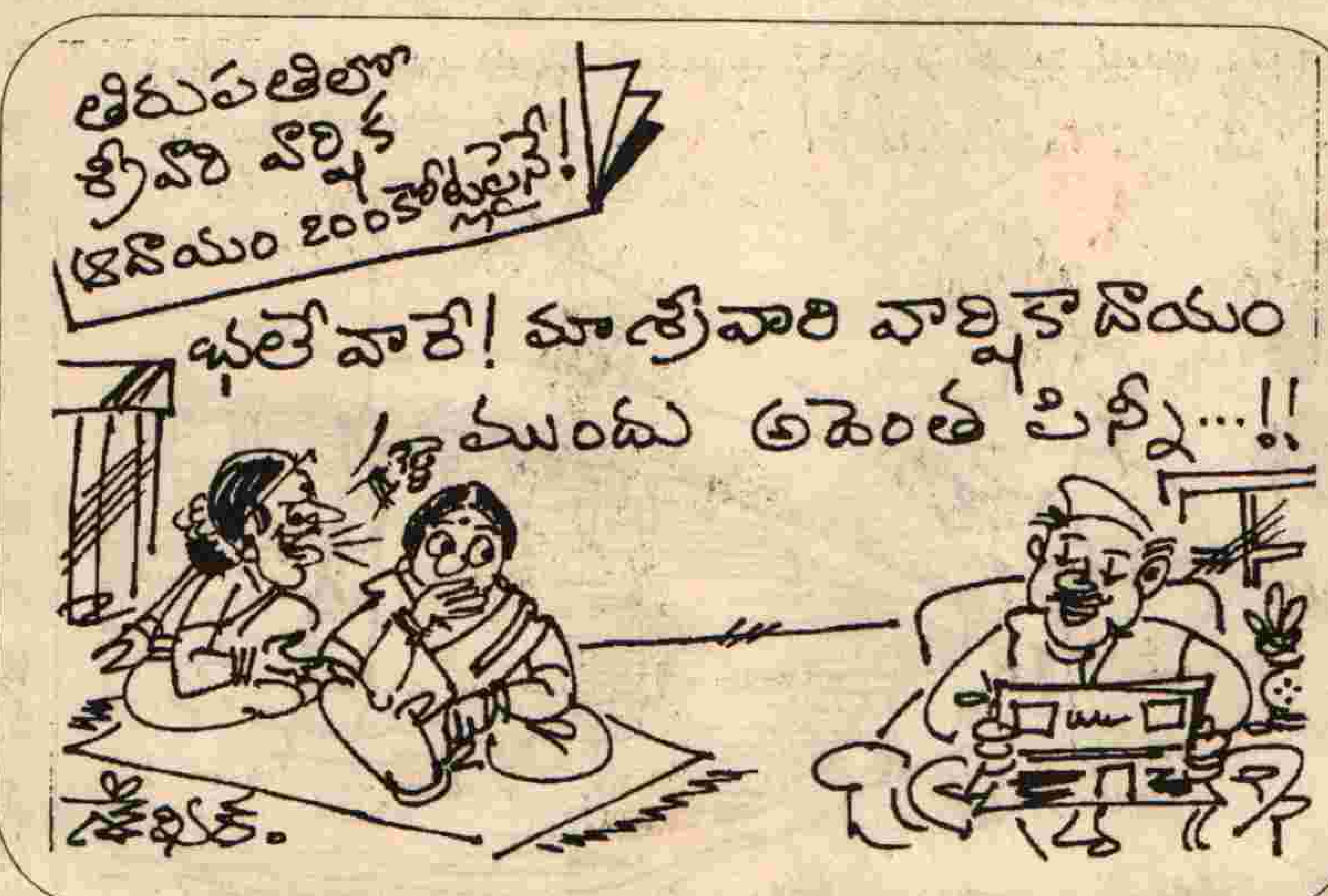

ఆ దినం నేను లొల్లి జేస్తనని వురికిండు గదా యింక రాడనుకున్న.

వారం రోజులా తీర్గ జర్గినయ్. నేను రాజయ్య సంగతి మర్చిపోయిన.

గని ఆడు ఆ రాజయ్య బాడఖవ్ గాడు మరవలే.

మల్లొక నాడొచ్చిండు. వస్తనే తలుపు గొల్లెం పెట్టిండు. నేను అరవనీకి నోరు తెరిస్తే, అని నోటి తోని మూసేసిండు. ఆడు నామీన్నించి లేచెల్లే తలికి నేను చచ్చిన్నో బతికిన్నో తెల్వలే.

అసలేం జేసిండో నాకు సమజయితనే లేదు.

నా వొల్లంత ఆగమాగయ్యిందని తెలుస్తుంది. అమ్మ వచ్చే తలికిట్లనే వుంటే అమ్మ గుండె పలిగి సస్తదని తెలుస్తుంది.

పనికి బోలే. అట్లనే పడున్న.

యేడుపుగూడ వస్తలేదు.

అమ్మతో జెప్తే ఏం జేస్తది కట్టె తీస్కుని కొడ్తదా? బాయల నూకుతదా. నెత్తి గొట్టుకుని యేడుస్తదా.

చీకటయింది. అమ్మొస్తదిగ

నాకు లేవనీకొస్తలేదు. అమ్మని రానీ. ఏమైంది బిడ్డా అని అడ్గనీ - అంత జప్త.

నన్నేం జెయ్యొద్దని దండం బెట్టినా యినకుండ ఆడు నన్నెట్ల కింద పడేసిండో జెప్తా.

నేను అడ్డి నూకేస్తంటే చేతు లెట్ల యిరిసిండో జెప్తా.

అమ్మ యేడుస్తది. నేను భీ యేడుస్త.

నాకేడుపెందుకొస్త లేదో సమజైత లేదు గని

గాలి పీల్సుకుంటందుకు కష్టమెందు కైతంది?

నేను చచ్చిపోతా గావచ్చు. అమ్మ యింక వస్తలేదేంది.

చూస్తనే వున్న అమ్మ వస్తనే లేదు.

అమ్మ రాలేదు గనీ- మా పక్క పొంటె నుండె శాంతమ్మ వచ్చింది.

వస్తనే నన్ను జూసుకుంట "ఎంత కష్టమొచ్చిందే బిడ్డా! " అనుకుంట నన్ను పట్టుకోని యేడుస్తుంటే

"ఈమె కెట్ల తెల్సింది? నేనవరికీ చెప్పలేదే- ఆ రాజయ్యగాడె అందరికీ చెప్పిండా నేనిట్ట జేసిన్నని-" అనుకుంట నేను గూడ యేడవబడ్తి.

ఆమె యేడ్సుకుంట మా నాయన ముచ్చట్లు, ఆయన మా బస్తీల యెవలెవరికి యెంతెంత మంచి చేసిండో యెవరెవరికి మద్దతిచ్చిండో... కొనకు యిప్పుడెట్ల జచ్చిపోయిండో చెప్పుకుంట యేడుస్తుంటే తెల్సింది శాంతమ్మ యెందుకేడస్తందో-

మా నాయన జచ్చిపోయిండు. నా గుండె వగిలేటట్టు యేడ్సిన.

మా నాయన నన్ను తిట్టినా గని, మా నాయనకు నేనంటే పానం. నాగ్గూడ మా నాయనంటే శానా యిష్టం.

మా నాయన నా కష్టం తెల్వకుంటనే సచ్చిండు.

గని, నా కష్టం, మా నాయన పోయిన కష్టం కల్సి గూడా నేనా దినం యెట్ల బదికిన్నో నాకే దెల్వదు.

చచ్చిపోయిన నాయన్ను తీసుకుని వచ్చిర్రు.

అమ్మ యేడుపు, నా యేడుపు, మా బస్తీల్ల ఆడోల్ల యేడుపులు.. యేడుపులు.......

అన్నలు, వదిన్లు, అక్క, బావ, తమ్ముడు అందరొచ్చిర్రు. యేడ్సిర్రు.

మా నాయన్ను కాస్టంల బెట్టి ఆకరిసారి అందరం మా నాయన కాల్లు మొక్కినం.

సావు కొచ్చినోరంతా పోయిర్రు.

మా అన్న నన్ను మా అమ్మను తన తానికి రమ్మన్నడు.

మా అమ్మ కిష్టంలేక "నీ కెందుకు బిడ్డ కష్టం! అయ్య జంపాయించిన యిల్లుంది. యెట్లగో నాల్గిండ్లల్ల పని జేసుకుంటనే వున్నం. గట్లనే బత్కుతం. పండక్కో పబ్బానికో గిట్లనే వస్త పోత వుండుర్రి"అనింది.

నాయన బోయిన సంది అమ్మ పయ్యిల మంచిగ లేదు.

నే నిగ యింట్ల పని, బైట బాసన్ల పని, అమ్మ పనులల్ల బడి యిగ ఆ రాజి గాని సంగతే మర్సిన.

అమ్మ పానం జర మంచిగయ్యి లేసి తిరిగే తప్పటికి నెల రోజలయింది.

అమ్మ కూరగాలమ్ముడు మల్ల షురువు జేసింది.

మజ్జల దసర చుట్టీలల్ల తమ్ముడు వచ్చిపోయిండు.

మా దర్వాజల కెల్లి బైట అడుగు పెట్టంగనే రాజిగాని కమ్ర గన్పిస్తది. ఆడు భీ కన్పిస్తడు.

ఆడ్ని జూడనికె నాకు రోత.

ఆడు నన్ను జూడంగనె నగుతడు. శరం తప్పినోడు.

ఆని నవ్వు జూస్తే ఆని మొకం మీద కాంకిరించి వూంచాలన్పిస్తది. మల్ల కాల్లు జేతులు వనుకుతై.

ఓ దినం అమ్మ నా దిక్కు అదో తీర్గ జూసుకుంట

"ఇందిర, నువ్వు బైటుండి యెన్ని దినాలయిందే" అనింది.

నేను యాదికి దెచ్చుకున్న.

"నాయన సచ్చిపోయే దానికి పదేను దినాల ముందు"

మా అమ్మ కల్లు రొండు యింతింత పెద్దగైనై.

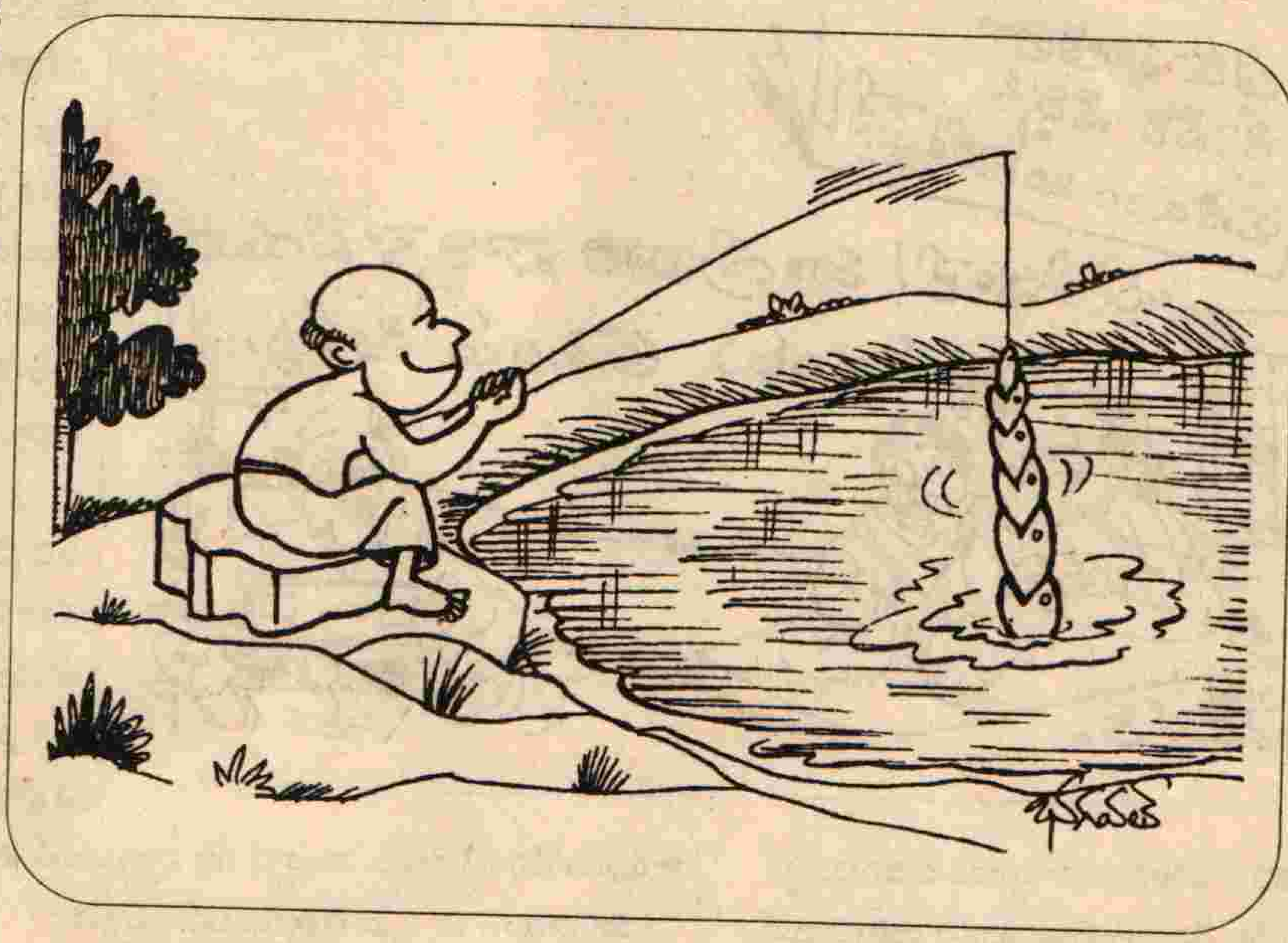

"రొండు నెల్లు" అంటనే బాగా బుగులు పడ్డది.

"నేనింట్ల లేనప్పు డెవలన్న వచ్చిన్రా" అనడిగింది.

"లచ్చువువ్వ, శాంతవ్వ వచ్చిన్రు".

"ఆడోల్లు గాదు. నేను నాయన తాన దవాఖాన్లున్నప్పుడు మొగోల్లెవలన్న మనింట్ల కొచ్చిన్రా"

మా అమ్మ నన్నిట్ల యెప్పుడడ్గలే. యెట్ల జూసిందంటె నా మనసులో వున్నదంతా ఆమెకి యెర్కయిపోయినట్టే.... అట్ల.... నేను గమ్మునున్న.

"సెప్పి తలుగబడు"

"యేం జెప్పాలె. రాజిగాడొచ్చిండు. నన్ను ఆగమాగం చేసిండు" అని జెప్పాలె.

చెప్దమనుకుంటున్న గని నాకు చెప్పనీకి చేతనైతలేదు. మీది కెల్లి యేడ్పు.

ఇగ మా అమ్మ నా జుట్టు పట్టుకుంది. అటూ ఇటూ గుంజుకుంట కొట్టుడు షురువు జేసింది.

"సెప్పు... సెప్పే"

"అనుకుంటునే వున్న యెన్నడో నా కొంప ముంచుతవని. నువ్వు పెరుగుతుంటె నాకు గుబులయితనే వుంది. నువ్వు సింగారిచ్చు కున్నప్పుడల్లా అనుకున్నా ఎవని కండ్లు నీ మీద పడ్తయ్యో అని

ఎవడే - ఎవడాడు"

నన్ను నిలబడనియ్యది, చెప్పనియ్యది. తిడ్తనే వుంది. తిట్టుడు బంజేసి జర సేపు నా దిక్కు జూసి

"యెవడాడు. యే పేరు" అనడిగింది.

"రాజయ్య"

"ఏ రాజిగాడు?"

"లచ్చక్క మొగడు" అని జెప్పి ఆడెట్లొచ్చిండో, యేమేం జేసిండో, నేనెంత యేడ్సిన్నో, అమ్మకు జెప్దమనుకుంటె నాయనెట్ల సచ్చిండో అన్ని జెప్పిన.

అమ్మ యిగ నన్ను గట్టిగా అమురుకొని

"నా బిడ్డో! యెంత అయిరానైనవ్ బిడ్డో. నే నుండి గూడ లేనట్లాయె బిడ్డో. నీ కింత కనికరం లేకపోయినేమిరో దేవుడా. నీ గుడి గూల - నా పిల్లే దొరికెనా" అని శానసేపు యేడుస్తనే వుంది.

రెండు నెల్ల సంది నేను పడ్తున్న బాదంత తీసేసినట్లయింది. మా అమ్మ నన్ను చుట్టుకుని యేడుస్తవుంటె బాదల సుత నాకెందుకో మంచిగుంది. మా అమ్మ నన్ను గట్ల తన కడుపల దాచుకుంటె మంచిగనిపించింది. జరసేపున్నంక-

"ఎవల్తోనన్న చెప్పినా దాగదు. చెప్పకున్న దాగదు. మందికి తెలిస్తే నీ పెండ్లి గాదు. తెల్వ కుంటనె యేదన్న జెయ్యాలె" అంది.

"మనం జెప్ప కుంటె యెట్ల తెలుస్తది'' అన్న.

అప్పుడు అమ్మ జెప్పిన మాటలకు నా గుండెల బండవడ్డట్లయింది. నా కడపుల పిల్ల పెరుగుతున్నదంట. ఆ మాట యినంగనే నా కడ్పుల పాం తిరుగుతన్నంత బయమైంది.

నాకు తెలువ కుంట నా కడుపుల పిల్ల పెరుగుడేంది.

ఇంతట్లనె ఈ పిల్ల నా కడుల్పకెట్ల పోయింది.

పెండ్లయినంక గద పిల్లలు పుట్టేడ్డి!

నాకు పెండ్లే గాకపాయె! పిల్లలేడ్నించి పుడ్తరు!

నాకు పిచ్చి లేసింది. యేదీ సమజయిత లేదు. రాజిగాడు జేసిన పనికి యిట్లయిందని అమ్మ అనవట్టె.

అమ్మ దినాము యేందో సోంచాయిస్తనే వున్నది.

నేనిక యెప్పట్లెక్క బాసన్ల పనికి పోతున్న, వస్తున్న గాని యింతకు ముందు లెక్క వుశార్ గుంట లేదు. తింటున్నప్పుడు పండుతున్నప్పుడు నా కడుపు జూసుకోబుద్దయితది. అంతట్లనే జూసుకోబుద్దవ్వది.

యేమైతదో యేమో.

అమ్మ నన్ను సిద్దిపేట తీస్కబోయింది.

అమ్మ, అక్క యేందో గుసగుసలు పెట్టుకుంద్రు. మా అక్క యేడ్సింది.

"నీ మొగునికి తెల్వద్దు" అంది.

"అన్నలకు తెల్వొద్దు. వాదినకు దెలిస్తే వూరంతట్కి తెల్సినట్టే" అంది.

"అంత నే జూస్కుంట తియ్" అంది.

అక్క అమ్మ గూడి నన్ను పెద్ద దవఖానాకు తీస్కబోయిన్రు. డాక్టరమ్మ నన్ను జూసింది. మూత్రం పరీక్ష చేయించింది. నా కడుపల బిడ్డ వుందని జెప్పి బల్లమీద పండబెట్టింది లోపల చెయ్యిపెట్టి పరిక్ష జేసింది.

"మూడో నెల"

అమ్మ మల్లి యేడవ బట్టింది. నా కేడువాల్నని వుంది గాని ఏడ్పు రాలె. మనుసులంత బుగులవ్వబట్టింది.

డాక్టరమ్మ అమ్మని "యేడ్వద్దు" అని కోపం జేసింది.

నన్ను దవాఖానల షరీకు జెయమంది.

ఒక్క దినం వుంటె సాలు! కడ్పులకెల్లి పిండం తీసేస్తదంటె ఎట్ల దీస్తది?

అప్పుడా బిడ్డను నేనేం జెయ్యాలె. దాన్నెట్ల పెంచాలె.

కడుపైతె తొమ్మిది నెల్లుండాలె గద !

యేందో నాకు పిచ్చి లేస్తాంది. యేమన్న అడుగాల్నంటె బయ్యం. అమ్మ తిడ్తది.

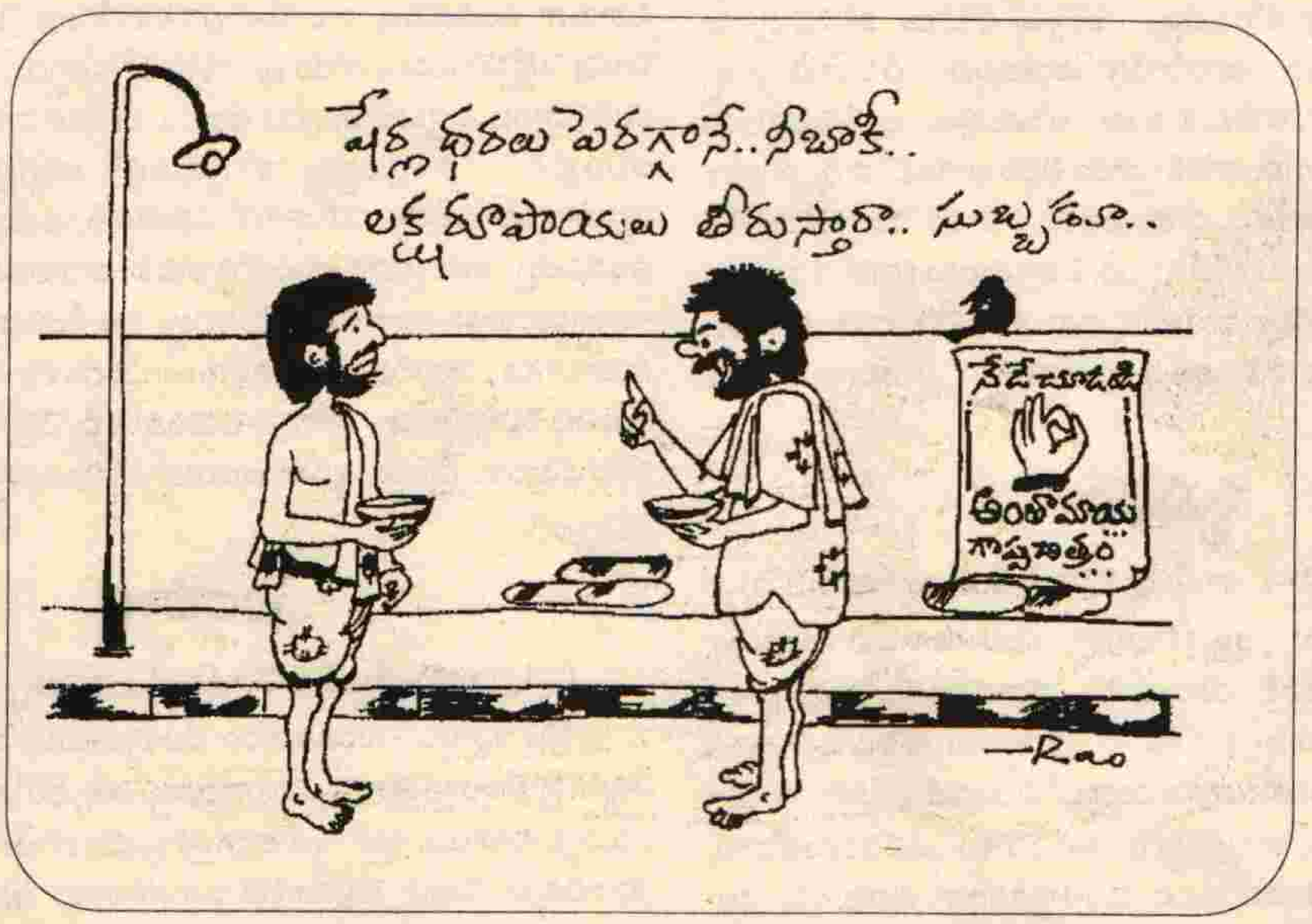

నన్ను జూసి నోల్లందరు తిడ్తుండ్రు. నేనేం జేస్తి?

రేత్రి జేర్పిండ్రు దవాఖానల.

పొద్దుగాల నర్స మ్మొచ్చి 'ఎలిమ' నంట అది జేసుకుంట తిట్టింది.

పాయిఖానాకు బోతుంటే ఆడో ముసలాయనున్నడు.

"గింత గింతోల్లక్కూడా కావురం యెక్కింది" అనుకుంట తిట్టిండు.

ఇంకో నర్సమ్మొచ్చి లంగూడబీకి తెల్ల గుడ్డ కప్పి-

"వొల్లు తెలియకుండ వుంటన్నరు పిల్ల ముండలు" అని తిట్టింది. ఈల్లందరికింత కోపమెందుకొస్తుందో నా కైతే సమజయిత లేదు. నన్ను పక్క రూములకు తీస్కపోయిన్రు.

ఆడ గుల్కోజు సీసా, ఆ బెంచి, ఆ నర్సు...

యిదంత జేడంగనె నా పని ఖతం అనుకున్న.

ఇగప్పుడు నాకు యేడనుంచో యేడుపు వచ్చి మీద బడింది. ఆ యేడుపలనే -

"నేన్ రాన్" " నాకడుపునేం జెయ్యొద్దు, డాక్టరమ్మా, నీ కాల్మొక్తా " అని లేసి పారిపోదమని జూసిన.

నర్సమ్మ నా చెంప మీద ఒక్కటి పెట్టింది.

నా కండ్లు దిర్గినై.

"సిగ్గు లేని ముండా- కడుపు దీంచుకోక పిల్లను గని పారేస్తావా?"అని తిట్టింది.

డాక్టరమ్మ కోపంతోని నా దిక్కు జూసింది.

అంతట్లనే ఒగ మొగాయినొచ్చిండు.

ఆయన ఒస్తాస్తనే నన్ను గట్టిగ బట్టిండు.

ఒకామె సూదిమందు పట్టుకుని కోపంగ జూసి నాకు పొడిసింది.

మినిట్ల నా శరీరమంత తిరిగినట్టయింది. సల్కిలవడ్డట్టయింది. అందరు సుట్టూసేరి సుత్తండ్రు.

ఈల్లంత నన్ను బాయిల నూకుతున్నరు. నన్ను సంపనీకి ఈడికి తెచ్చిన్రు. నన్ను సంపి నా బిడ్డను తీస్తే దాన్నెవలు సాకుతారు.

నేనె బాయిల పడదమనుకున్న. నా సావు నన్ను సావనియ్యకుంట ఈల్లంత కల్సి సంపుతున్నరు.

అమ్మా. యేం జేస్తున్ననే- అమ్మా- యేడున్నవే-నేం జస్తున్ననే. తమ్మున్కి దీపాలి పండక్కి కొత్త అంగి కొనిద్దామని పదేను రూపాయలు దాసిన. నేను బోయినంక ఆన్కి ఆ అంగి కొనియ్యి. నన్ను బట్టుకో-అమ్మా-అమ్మా- నేను సస్తున్న. నన్ను బాయిల నూకేస్తున్నరు. నేను బాయిల పడ్తున్న. నేను నాయిన తానికి పోతున్న. నాయిన తానికి... నాయిన...

నే జచ్చిన....

అనుకున్న గని మల్ల దవాఖానా లోనే బత్కిన.

ఎదురుగుండ అమ్మ అగుపడింది.

'అమ్మా నేను బతికిన్నే' అందామనుకున్న గని మాట రాలే. నా కడుపులకెల్లి యేడికెల్లొచ్చిందో గని ఏడుపొస్తదని నాకు తెలవది. ఆడి దాని కడుపల పేగులుండవనీ- యేడుపే సుట్టలు సుట్టలు సుట్టుకొని వుంటదని అమ్మ యెందుకంటదో తెల్సినట్టయింది.

ఆ యేడుపుకి దవాఖానంత వురికొచ్చిన్రు.

నేను బేహోషయిన!

మల్ల మతిలోకొచ్చేపటికి అమ్మ అట్లనే కూసుంది.

"అమ్మా నేను బతికున్ననా? సచ్చిన్నా" అన్నా.

"నవ్వు సచ్చి బత్కినవ్ తల్లి. ఇప్పుడే యేమైంది బిడ్డా ! యిట్ల ఎన్నిసార్లు బత్కాలె... యెన్నిసార్లు సావాలె... ఆడనాన్కి ఒక సావు గాదమ్మా... యెన్ని సావుల్లో సావాల తల్లీ - ఆడది శానా సావులు సస్తది" అని నన్ను గట్టిగా అముదుకుని యేడుస్తంటె నల్ల మబ్బు లెక్క బయ్యం గమ్మింది.

నాకెన్ని సావులు? ఎట్లా జావాలిరా బగమంతుడా!

గానీ నా బిడ్డకు ఒక్క సావేనంట.

అది సచ్చేపోయిందట. బత్కకుంటనే సచ్చింది. అదేందో ...

నేను సచ్చి బతికితే-

నా బిడ్డ బత్కకుంటనే సచ్చింది.

నా బిడ్డ అద్రుష్టం నాకెందుక్క లేదు?